

Nội dung dàn ý và các bài văn trong **Top 8 bài văn hay Tả một người em mới gặp một lần nhưng để lại cho em những ấn tượng sâu sắc lớp 5 (Chọn lọc)** được chúng tôi sưu tầm và tuyển chọn giới thiệu dưới đây sẽ giúp các em học sinh có thêm ý tưởng, tư liệu tham khảo để bài viết mình đạt kết quả cao.

Bài văn mẫu Tả một người em mới gặp một lần nhưng để lại cho em những ấn tượng sâu sắc - Tả chú cảnh sát giao thông

Sáng sớm, đường phố Hà Nội đông đúc, tấp nập. Từng dòng xe nối đuôi nhau chạy dài vô tận. Mẹ và em cũng chạy đua trên dòng người tấp nập đó. Tới ngã tư, em thấy một chú cảnh sát giao thông đang làm nhiệm vụ. Em vô cùng ấn tượng với hình ảnh đó.

Nhìn từ xa, em đã thấy chú cảnh sát cao dong dỏng, đứng nghiêm trên một cái bục trắng tròn. Chú khoác trên mình bộ quân phục màu vàng ươm. Chú đi một đôi giày đen, trên lưng cũng thắt một chiếc thắt màu đen. Em thích nhất chiếc mũ mà chú đang đội trên đầu. Chiếc mũ có đỉnh ngôi sao vàng lấp lánh ở giữa. Tay trái chú cầm chiếc còi, tay phải chú cầm một cái gậy điều khiển. Khi đèn giao thông chuyển sang màu đỏ, chú thổi còi liên hồi và gậy gậy ra hiệu cho các phương tiện

dừng lại. Rồi chú vẫy vẫy cho phía bên đường để dòng xe chạy qua ngã tư. Em thoáng thấy gương mặt nhễ nhại mồ hôi của chú. Đôi mắt sâu đã mang những nét đờ đẫn. Nhưng trong đôi mắt ấy lại ánh lên niềm hớn hờ. Bỗng, một ông già đang đạp xe bị ngã. Chú chạy nhanh tới đó, đỡ cụ dậy, hỏi han cụ. Chú dựng chiếc xe đạp lên rồi dặn cụ đạp xe cẩn thận.

Sau lần nhìn thấy hình ảnh đẹp ấy, ước mơ được trở thành một chiến sĩ cảnh sát của em lại càng mãnh liệt. Em đã nghĩ đến cảnh mình khoác bộ quần áo màu xanh, đứng nghiêm chào. Em sẽ quyết tâm biến ước mơ ấy trở thành hiện thực.

Bài văn mẫu Tả một người em mới gặp một lần nhưng để lại cho em những ấn tượng sâu sắc - Tả em bé bị nhiễm chất độc màu da cam

Trong khi cả nước đang tung bừng kỉ niệm ngày Giải phóng miền Nam, thống nhất đất nước, lòng em lại nao nao nhớ đến những người đã anh dũng hi sinh để giành lại được lại độc lập cho đất nước. Mỗi lần như vậy em lại nhớ đến hình ảnh một em bé bị nhiễm chất độc màu da cam. Đó là người mà em tuy mới gặp lần đầu nhưng có ấn tượng sâu sắc.

Vào một buổi chiều mùa hè, lúc em đi dạo cùng bố mẹ chơi trong vườn hoa Kim Đồng. Ở đây, không khí trong lành. Bất chợt, em gặp một cậu bé đang tươi cười chào mọi người mua tắm. Lại gần thì em mới biết cậu ấy bị liệt cả hai chân nên phải ngồi xe lăn. Quần áo của em rất cũ, rách rưới có nhiều chỗ vá trông rất tội nghiệp. Dáng người của cậu nhỏ bé, gầy gò. Nước da của cậu ngăm đen vì phải đi nắng nhiều để bán tắm. Trên gương mặt thanh tú ấy, ánh mắt của cậu sáng ngời đầy vẻ tự tin trong cuộc sống. Những giọt mồ hôi trên má cậu cho em biết cậu rất vất vả. Em thâm thắc mắc: "Tại sao ông trời lại sinh ra những mảnh đời éo le như vậy?" Em lần chạy đến gần la tìm hiểu. Em hỏi cô bán hàng:

Cậu bé bán tắm bị sao vậy cô?

Cô bảo:

- Cậu bé này là một trong số các em ở trại mồ côi. Bố mẹ em là thanh niên xung phong tình nguyện trực tiếp trên chiến trường. Và bố mẹ em ấy đã nhiễm chất độc da cam. Khi em ấy sinh ra thì bố mẹ em ấy qua đời.

Em đến mua hai gói tắm hộ cậu. Về đến nhà, em vẫn suy nghĩ về cậu bé.

Hình ảnh của cậu bé vẫn ở trong tâm trí em dù em lớn lên. Đó vẫn là người mà em thật ấn tượng sâu sắc.

Bài văn mẫu Tả một người em mới gặp một lần nhưng để lại cho em những ấn tượng sâu sắc - Tả chú thợ điện thân thiện

Nắng chiều rải nhẹ trên con đường về nhà. Trên đường đi, em chợt thấy một tốp các chú thợ điện đang đo và tháo lắp chiếc công tơ ở gần khu phố em. Trong đó, người làm em chú ý nhất là một chú thợ điện đang leo lên cột điện và xem xét công tơ.

Bỗng có người gọi tên chú. Thì ra, chú tên là Hiệp. Em đứng ngẩn chú hồi lâu. Chú khoảng ba mươi tuổi. Bộ áo công nhân màu cam rất vừa vặn với vóc dáng to, cao của chú. Khuôn mặt chú vuông vắn. Tóc chú màu đen. Nước da chú ngăm ngăm màu bánh mật. Trông chú thật hiền từ.

Thấy em cứ đứng ngây người nhìn chú, chú nở một nụ cười thật tươi. Em tiến bước đến gần chú rồi chào: “Cháu chào chú ạ!” Chú xoa đầu em: “Cháu ngoan lắm, thế sau này cháu có muốn làm công việc như chú không?” Em đáp: “Cháu chưa biết được nhưng công tơ điện để làm gì thế hả chú?” Chú cười: “À! Công tơ điện dùng để đo lượng điện đã dùng cháu ạ!”

Mồ hôi trên lưng áo chú đã thấm ra ngoài nhưng chú vẫn hăng say làm việc. Tay chú nhanh thoăn thoắt. Mặc dù em không hiểu rõ công việc mà chú đang làm nhưng với thái độ làm việc như thế, em biết chú là một người rất yêu nghề. Nếu không có những thợ điện như chú sửa chữa kịp thời thì sinh hoạt của người dân sẽ gặp khó khăn. Em đang đứng thì chú quay xuống nói: ” Thôi muộn rồi đấy, cháu về đi kẻo bố mẹ lo lắng.”

Em giật mình, chú nhắc em mới nhớ. Thôi đành chia tay chú ở đây vậy. Tuy bóng dáng chú đang xa dần nhưng em sẽ mãi nhớ về chú Hiệp – một người thợ điện thân thiện và biết quan tâm tới người khác.

Bài văn mẫu Tả một người em mới gặp một lần nhưng để lại cho em những ấn tượng sâu sắc - Tả cậu bé khuyết tật

Dường như ai cũng cảm thấy buồn khi trời đổ mưa. Còn 1 số người thì lại thích rong chơi giữa trời mưa. Nhưng riêng tôi mỗi khi nhìn thấy mưa, tôi lại nhớ về đêm mưa hôm ấy - 1 đêm mưa mà tôi đã tình cờ bắt gặp 1 cậu bé rất đáng thương và cũng chính cái đêm hôm đó đã làm tôi không thể kìm nén nỗi xúc động trong lòng, những giọt lệ từ khóe mi của tôi đã lăn dài trên má tôi tựa lúc nào.

Lúc ấy, tôi đang đứng nép mưa dưới hiên của 1 căn nhà nằm trên đường Trần Phú- 1 con đường nổi tiếng là đầy đủ và sùng túc nhất thành phố. Con mưa làm cho thành phố trở nên buồn tẻ và hiu quạnh. Bất chợt dưới màn mưa lạnh giá kia, bỗng xuất hiện 1 cậu bé. Tôi giật mình và quan sát thật kĩ cậu ta thì phát hiện ra cậu ấy đã mất đi 2 bên cánh tay và đang đi lang thang dưới con đường mưa lạnh buốt không có 1 mảnh áo mưa che thân. Thì ra đó là 1 cậu bé tật nguyền với 1 thân hình kì dị. Con mưa đã làm ướt sũng thân hình nhỏ bé kia. Cậu mặc trên người 1 bộ đồ rách rưới có nhiều chỗ vá trông thật tội nghiệp. Tôi tự hỏi bản thân rằng tại sao ông trời lại sinh ra những đứa trẻ đáng thương như thế? Thắc mắc muốn biết về hoàn cảnh của cậu, khi về tới nhà tôi đã hỏi mẹ ngay. Mẹ tôi kể rằng đây là 1 cậu bé bị nhiễm chất độc màu da cam. Bố mẹ của cậu ta là những người đã góp phần xây dựng đất nước ta tốt đẹp như ngày hôm nay. Bố mẹ cậu đều là thương binh liệt sĩ và họ đã hi sinh vì tổ quốc ngay tại chiến trường. Cậu bé tật nguyền ấy là đứa con mà họ đã để lại sau khi họ qua đời. Cậu được nuôi dưỡng ở 1 trung tâm trại trẻ mồ côi. Hằng ngày, cậu tự lấy đôi bàn chân của mình để làm ra những cây tăm rồi mang đi bán. Khi nghe xong, tôi cảm thấy cậu bé ấy quá bất hạnh. Có lẽ khi này cậu chăm chú nhìn những ngôi nhà ấy vì cậu ao ước mình sẽ có 1 mái ấm gia đình trọn vẹn có cha có mẹ kề bên ko còn cô đơn lẻ loi 1 mình. Tuy tôi đã mất đi 1 người cha nhưng tôi vẫn còn được mẹ nuông chiều và chăm sóc. Tôi đã từng nghĩ cuộc đời tôi mất đi cha thì thật buồn và bất hạnh nhưng tôi nào ngờ có những con người còn bất hạnh hơn tôi nhiều.

Các bạn có biết ko chắc cậu bé bị nhiễm chất độc màu da cam kia đã tự mình vượt qua nỗi xót xa khi mất đi gia đình ấm cúng và bị tật nguyền. Những việc ấy đã ko đẩy lùi quyết tâm của cậu mà cậu đã vươn lên chống chọi mọi khó khăn. Thế rồi cả đêm đó tôi đã khóc thâm vì 1 người mà tôi chưa từng quen biết. Tôi thật nể phục cậu bé ấy. Tôi mong 1 ngày nào đó nụ cười hạnh phúc sẽ hé nở trên đôi môi của cậu bé tội nghiệp kia.

Bài văn mẫu Tả một người em mới gặp một lần nhưng để lại cho em những ấn tượng sâu sắc - Tả bác tài lái xe Bus

Mỗi ngày đi học, tôi đều ngủ dậy từ rất sớm. Đứng trước nhà, tôi cảm nhận được cái sự trong lành tươi mát, thoang thoảng lạnh từ những giọt còn đọng trên chiếc lá. Tôi cứ đứng đấy, chờ xe buýt.

Xe buýt đối với tôi vô cùng quen thuộc, nhưng mấy ai biết rằng, lần đầu tiên tôi đi xe buýt như thế nào. Cái cảm giác ấy vô cùng xa lạ. Tôi nghĩ rằng mình đang lạc vào một thế giới khác. Có lẽ

tôi gần như khóc, nhưng bản thân tự nhủ, không được khóc, không được khóc. Nhưng rồi tôi đã khóc. Tôi yếu đuối, tôi hiểu bản thân mình chỉ là một thành phần nhỏ bé trong cuộc sống. Trong đầu của một đứa trẻ như tôi lúc đó chỉ nghĩ được như vậy thôi. Tôi khóc, và những giọt nước mắt dường như tan biến khi tôi nghe cái giọng ấm áp, trầm an ủi tôi. Đó chính là bác lái xe. Ấn tượng mà có lẽ trong đời tôi không bao giờ quên được.

Bác lái xe có thân hình cao cao, gầy gầy. Đôi mắt bác ánh lên vẻ triu mến, phúc hậu. Tóc bác điểm những sợi trắng. Khuôn mặt hình điền, ánh lên vẻ đẹp của một con người làm việc cho nhân dân, làm việc tốt. Thỉnh thoảng, tôi thường nắm lấy bàn tay bác để đi xuống dễ dàng hơn, tôi cảm thấy đôi bàn tay của bác ram rám những vết chai. Tôi hiểu khi làm một việc gì đó, phải thật sự yêu nghề mới có thể làm được. Ngày nào cũng vậy, 5 ngày 1 tuần, tôi đi học bằng xe buýt của bác. Thời gian trôi qua mãi, tình cảm của tôi và bác càng thắm thiết hơn. Như in trong đầu tôi, không bao giờ có thể quên được. Hôm đó tôi bị bệnh, cả 1 tuần tôi không đi học. Vì thời gian bận rộn, bác không thể đến thăm tôi, bác chỉ viết lá thư hỏi thăm sức khỏe tôi thôi. Tôi không buồn, vì tôi hiểu công việc của bác. Xuân, Hạ, Thu, Đông,...Bốn mùa như vòng tuần hoàn, trôi mãi, trôi nhanh, trôi và trôi. Và mùa hè cũng đã đến, tôi không biết nên vui hay buồn. Ba tháng hè dài dằng dặc xa trường, xa bạn, va...xa bác. Trong cuộc sống, sự việc gì đến rồi cũng đến, sự việc gì đi rồi cũng đi. Ba tháng hè kết thúc. Tôi đã chuẩn bị rất kỹ cho năm học mới.

Lại như mọi hôm, tôi đứng trước nhà, xe buýt tới. Một sự thật phũ phàng, bác lái xe đã nghỉ việc, bác không làm nữa, bác nghỉ để dưỡng bệnh. Tôi biết những điều đó là từ bác lái xe mới. Vậy là từ nay, tôi không bao giờ được gặp người cha thứ 2 của tôi nữa. Tệ hại hơn, bác bệnh mà tôi thì không biết làm như thế nào. Bác lái xe mới không như người cha thứ 2 của tôi. Bác khó chịu, tôi hỏi gì cũng cần nhằn. Và từ đó, tôi không bao giờ nói chuyện trên xe buýt nữa.

Một hôm tình cờ, ngồi trên xe buýt, tôi hỏi chuyện về bác lái xe cũ. Thật ra bác đã chết vì căn bệnh gan. Tôi buồn. Tôi nhớ. Từ nay về sau, chỉ có thời gian mới chữa được vết thương của tôi.

Tôi thật sự nhớ bác. Đó là kỉ niệm mà tôi nhớ nhất. Không bao giờ có thể quên được. Người cha thứ 2 của tôi bây giờ đang ở đâu. Thiên đường chăng?

Bài văn mẫu Tả một người em mới gặp một lần nhưng để lại cho em những ấn tượng sâu sắc - Tả cậu bé bán vé số

- Vé số đây! Vé số đây! Đang ngồi uống nước cùng tụi bạn ở bên vệ đường, bất chợt nghe tiếng rao lanh lảnh, tôi quay lại nhìn thì thấy một em bé bán vé số.

Em bé ước chừng tám, chín tuổi. Dáng người em dong dong cao. Em mặc chiếc áo sơ mi ngắn tay màu nâu giống như mấy đứa trẻ chăn trâu ở quê tôi. Chiếc quần bò lửng em mặc cũng đã bạc phéch, sờn cả hai đầu gối. Một vài tia nắng của buổi xế chiều còn vương lại khẽ rọi qua cái mũ phớt em đội để lộ ra khuôn mặt chữ điền vuông vức. Nổi bật trên khuôn mặt ấy là đôi mắt tròn to, đen lay láy, trông lanh lợi, thông minh nhưng thoáng chút u buồn.

Em chạy dọc trên đường phố, đến các sạp bán báo, bán hoa quả, mồm không ngớt lời mời chào. Nhưng em bị từ chối bởi thái độ thờ ơ, lạnh lùng, ánh mắt dửng dưng của mọi người, thậm chí đáp lại em là những câu quát tháo. Khi đó, đôi mắt em rú xuống, nét mặt đầy u buồn. Em lững thững, bước từng bước nặng nề. Có lẽ em nghĩ: “Nếu không bán hết xấp vé số này thì tôi lấy gì mà ăn

đây”. Bất chợt, một ông khách có dáng người to, cao, bệ vệ ngồi trong quán gọi em vào. Ông nhích nhích từng tờ để dò số. Nét mặt ông hào hứng như sắp được trúng độc đắc. Em bé vẫn đứng đó, đôi mắt sáng lên, khuôn mặt rạng rỡ đến lạ thường. Chắc em đang cầu mong cho ông khách kia mua vé thật nhiều, trúng thật nhiều để vé số của mình đắt hàng hơn. Ông khách trả tiền xong, như được tiếp thêm nguồn năng lượng dồi dào, em bé lại nhanh nhẹn đi, miệng không ngớt lời rao mời.

Thấy thế, tôi dừng lại rút số tiền ba cho sáng nay, gọi em lại mua một vé. Em xoè cả xấp vé số cho tôi chọn, miệng em cười để lộ ra hàm răng trắng, đều đặn, rồi nói:

- Anh Hai mua số nào? Hay để em chọn cho nghe! Em chọn là may mắn lắm đó.

Nói rồi, nhanh như cắt em rút cho tôi một tờ. Tôi gửi tiền và không quên chúc em bán được nhiều vé số, em gật đầu cảm ơn lia lịa. Tuy biết rằng có thể chẳng trúng gì nhưng tôi vẫn mua vì tôi thấy thương em mới có chừng ấy tuổi đã phải chịu cực khổ, phải làm việc vất vả hàng ngày. Tuổi của em lẽ ra phải được vui chơi, được học hành.

Tôi đi về nhà nhưng hình ảnh em bé bán vé số chiều nay khiến tôi phải suy nghĩ mãi. Cùng lứa tuổi như tôi, có biết bao trẻ em thiếu may mắn phải lặn lội trong sương gió kiếm tiền sinh sống. Nếu lúc này ai hỏi tôi ước gì. Tôi sẽ nói: “Ước gì cho mọi trẻ em đều được đến trường”.

Bài văn mẫu Tả một người em mới gặp một lần nhưng để lại cho em những ấn tượng sâu sắc - Tả một cô y sĩ điều dưỡng

Tuần vừa qua, em bị ốm phải khám bệnh ở bệnh viện tỉnh. Tại đây, em gặp một cô y sĩ điều dưỡng rất đáng mến.

Cô y sĩ còn rất trẻ, ước chừng cô chỉ mới hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi. Dáng người cô nhỏ nhắn, tay chân thon thả. Cô có nước da trắng nõn nà như da em bé. Mái tóc cô búi gọn trong chiếc mũ y sĩ màu trắng. Vài sợi tóc mái loà xoà trước trán cô, lộ ra khỏi vành mũ. Cô có khuôn mặt trái xoan, mắt to, đôi lông mày vòng cung thanh mảnh. Đôi môi hình trái tim sắc nét tô một lớp son màu hồng nhạt, trông cô duyên dáng hẳn ra.

Cô mặc áo choàng y sĩ màu trắng, ngắn tay, để lộ khuỷu tay, cánh tay thon đẹp, bàn tay nhỏ nhắn với các ngón tay tháp bút xinh xinh.

Cô y sĩ đọc tên bệnh nhân rành mạch, rõ ràng rồi đưa họ vào phòng khám. Trước khi bác sĩ khám bệnh, cô đo huyết áp cho bệnh nhân và ghi vào hồ sơ bệnh án. Cô làm việc nhẹ nhàng, thành thạo. Cô ân cần nhắc nhở bệnh nhân: “Các cô chú cởi áo khoác ra nhen, đo huyết áp xong thì mặc vào lại nha.”. Cô cẩn thận dặt tay một cụ già, để cụ ngồi vào ghế tựa chờ bác sĩ khám. Cô nói năng nhỏ nhẹ, dịu dàng. Khi bác sĩ kê đơn thuốc xong, cô dặn kỹ bệnh nhân cách dùng thuốc và hướng dẫn họ đến quầy thuốc của bệnh viện để mua thuốc. Bệnh nhân rất đông, người nọ nói tiếp người kia vào khám. Cô y sĩ làm việc liên tục nhưng nụ cười tươi tắn luôn nở trên môi cô. Có vài bệnh nhân đi nhầm khoa, cô tận tình chỉ dẫn họ đến khoa mà họ muốn tìm. Thái độ niềm nở của cô thật dễ thương. Với khuôn mặt xinh xắn, có duyên và với chuyên môn vững vàng, cô y sĩ toát lên vẻ đẹp nhũn nhặn đầy lòng bác ái. Y đức của cô đúng như câu biểu ngữ viết trên tường bệnh viện: “Luong y như từ mẫu” (Thầy thuốc như mẹ hiền).

Khám bệnh xong, về đến nhà em nhớ hoài nụ cười hiền dịu của cô y sĩ. Em thấy cô thật đẹp. Thế mới biết nhan sắc mặn mà của một người con gái không phải chỉ vì họ đẹp mà còn vì họ biết cư xử đẹp. Cô y sĩ em gặp một lần mà nhớ mãi chính là người con gái như vậy.

Y sĩ điều dưỡng là phụ tá đắc lực của bác sĩ, là người trực tiếp chăm sóc bệnh nhân. Ngoài chuyên môn được đào tạo của mình, người y sĩ điều dưỡng còn phải có tấm lòng nhân ái, yêu thương bệnh nhân mới hoàn thành tốt công việc. Suốt buổi khám bệnh, nhìn cô y sĩ làm việc, ước mơ vào học ngành y của em càng lớn, càng thêm mạnh mẽ. Em sẽ gắng học giỏi để thi vào trường Đại học Y, trở thành người thầy thuốc tốt.

Bài văn mẫu Tả một người em mới gặp một lần nhưng để lại cho em những ấn tượng sâu sắc - Tả cậu bé đánh giày

Trong cuộc sống chúng ta gặp rất nhiều người. Có những người chỉ gặp một lần thôi nhưng để lại cho chúng ta những ấn tượng sâu sắc không thể nào quên. Và cậu bé đánh giày em từng gặp trên đường là một người như thế – một người em mới chỉ gặp một lần nhưng ấn tượng về cậu bé ấy khiến em không thể quên được.

Vào một sáng thứ bảy, khi được ba mẹ cho ra ngoài ăn sáng, em đã gặp một cậu bé đánh giày. Cậu bé ấy người nhỏ nhắn, thấp hơn em hẳn một cái đầu, em đoán chừng cậu bé ấy cũng ít tuổi hơn em. Hôm đó, trời mới vào đông se se lạnh, nhưng cậu bé đó chỉ mặc độc trên người một chiếc áo thun mỏng cộc tay đã cũ mèm. Bên dưới mặc một chiếc quần ngắn dài tới đầu gối để lộ đôi chân đen mà gầy gò. Bàn chân thì đeo đôi dép tổ ong, chắc cậu được ai đó cho lại vì nó to hơn hẳn so với size chân của cậu. Cậu bé có một khuôn mặt rất đáng yêu, nhưng có lẽ vì đi nắng nhiều nên da cậu đen cháy lại. Đôi mắt to và tròn, trong vắt như hòn bi ve. Gương mặt nhỏ lắm lắm những vết bần.

Nhưng điều khiến cho gương mặt cậu bé ấy thu hút ánh nhìn của em đó là bởi nụ cười tươi rói nở trên môi cậu. Em cảm nhận được sự yêu đời từ nụ cười đó của cậu. Mặc dù còn rất nhỏ đã phải ra ngoài bươn chải kiếm sống nhưng cậu bé ấy vẫn vui vẻ và hồn nhiên. Em thấy cậu bé đi tới các bàn ăn, hỏi từng người xem họ có muốn đánh giày không? Dù có người từ chối, nhưng cậu bé đó vẫn không tỏ ra khó chịu hay buồn bã mà vui vẻ đi sang bàn khác. Thấy vậy em quay ra bảo ba: “Ba ơi, giày ba bẩn rồi kìa. Ba nhờ cậu bé kia đánh giày hộ ba đi.” Ba em biết em muốn giúp cậu bé. Liên gọi cậu bé lại, nhờ đánh giày. Khi thấy có người kêu đánh giày cậu bé ấy mừng lắm. Đôi mắt đen sáng lung linh, và nụ cười trên môi như càng tươi hơn.

Em rất thương cậu bé. Vì cậu bé ấy tuy còn nhỏ tuổi hơn em nhưng đã phải chịu nhiều khổ cực. Đáng ra tuổi của cậu bé đó phải được vui vẻ nô đùa và được chăm sóc. Nhưng thực tế cậu bé ấy lại phải ra đường, dãi nắng dầm mưa để có thể mưu sinh.

Về đến nhà hình ảnh của cậu bé nhỏ nhắn ấy vẫn in đậm trong đầu em. Nếu lúc này có một điều ước em sẽ ước tất cả trẻ em trên trái đất này đều được sống trong một tuổi thơ hạnh phúc mà không phải đi kiếm tiền sớm như vậy.

Dàn ý Tả một người em mới gặp một lần nhưng để lại cho em những ấn tượng sâu sắc

1. Mở bài: Giới thiệu người em định tả:

- Gặp ở đâu? Tên gì?

- Làm nghề gì?

2. Thân bài:

a. Tả ngoại hình:

- Vóc dáng.

- Khuôn mặt.

- Mái tóc.

- Phục sức.

b. Tả hoạt động.

c. Ấn tượng với em.

3. Kết luận: Nêu tình cảm của em đối với người mới gặp.

CLICK NGAY vào **TẢI VỀ** dưới đây để download **Top 8 bài văn hay Tả một người em mới gặp một lần nhưng để lại cho em những ấn tượng sâu sắc lớp 5 (Chọn lọc)** file word, pdf hoàn toàn miễn phí.

